

הלוות בית הכנסת סימן קנא קנב

ביורוים ומוספים

[משנה ב ס"ק ד]

دلפק אטרפיה להו פרידון שבויים [ונעבי להו].

(2) וכמוואר בש"ע ל�מן (ס"י קג סי"ג) שאף שלשא דבר מוצה אין מוכרים את האבניהם והקורות שכו לצורך ביןין בית הכנסת, לזרק פרידון שבויים מוכרים אף אם הבינום והתקנים כבר לצורך ביןין בית הכנסת. ובטעם הדבר כתוב השווי (וירד סי' רב סי"א) שאין לך מוצה גROLAH כפרידון שבויים.

[משנה ב ס"ק ח]

לט"ז מפיר, וטאנגן-אברקם אופר קלן (גונא⁶).

(3) ובביאור הממלוקת בתב המוחצת (ס"ק א), שהנ"ז סבר ברעת הרין (כמונו בדברי הטיז עטמן) שככל החשש הוא שיתרשלו לאחר סתרת הישן ולא ימיהרו לבנות את החדש וממעא שעומדים מינתיים בלבד בית הכנסת וואך שיש להם בית הכנסת עראי איינו מועל כי וחושיט שיבתכלת. אבל בשישם להם בית הכנסת נסוף קבע מותר להטור אחד מהם, בין שאגם יתרשלו בבנית החדרש יוכל להחפטל בינוים בכיתת הכנסת הנטף הקבוע, ואין חוששים שיתרשלו ולא יבנו לעולם. ומайдך, דעת המג'יא שאבפייל יש להם בית הכנסת קבע אין לסתור, כי חוששים שאם יסתורו יתרשלו ולא יבנוו לוולם [וירק אם בטו בבר בית הכנסת אחר במקומו הישן מותר].

וכן לעניין מכירת בית הכנסת (באופן שמורר למברור), בתב ל�מן (ס"י קג סי' מא) שבישם להם שני בתים כניסה ורוצץ למוכר אחר מהם, לדעת המג'יא אסור למוכר [שנמא יפשעו ולא يكن בדמיו בית הכנסת אחר], ולדעת הטיז בינו שיש להם בית הכנסת אחר, מותר.

[משנה ב ס"ק II]

מpter לקטור הילשנה, רתו לפקא למחש דלמא אטרפיה להו שום קבר-מצעה וונגנוו סבית-סקקוטה⁷.

(4) ולזרק פרידון שבויים, בתב ל�מן (ס"י קג סי' ב) שמעירך הדין מותר למוכר את בית הכנסת אף לאחר שגמרו לבנוו, אך מ"מ אין ראי לשותה כן, אלא יגיבו את המעות מן הציבור.

[ביהיל דיה אין טוורו]

והא הדין אם רוזה למקורה ולקוח אהרמת ברכמיה דאסטור קעט שקעה העמלה, זו פטבו אטפורו⁸.
(5) אך בשיש בית הכנסת מזמין לקרן, ואין חסירה אלא נתינת המעות, בתב ל�מן (ס"י קג סי' דיה מותר) שמורר את בית הכנסת קידם שכוו בית הכנסת אחר, לפי שאין לחושש לפשיטה.

[ביהיל דיה שלא יבון]

ונגה לש פרקה אפרודיט שפעטיקו וברוי שפ"ז לרינא⁹ וכו', אך כל זה דקאנא אם בפתח-תבנתה מקביע לש קוקום לקלם בזונה להחפטל, רקיא לאו קבי נקאה דלבלוי עלפק אסורה¹⁰.

(6) ראה במunning ל�מן (ס"י קג סי' מא) שברב שכן רעת האיר וכן משמע בביבאר הגראר.

(7) וכן בזומניבור שלכל עדה וחוג יש בית הכנסת משלחם, או כאשר יש מרחק גדול עד בית הכנסת השני, ברב בספר צדקה ומשפט (להגררי בלוי פיג' סי' ב) שיש להחפטל אם נחשב שיש להם בית הכנסת אחר.

ואף אם אין מקום לבולם בבית הכנסת الآخر, בתב בשווית בתב טופר (אוריח סי' זו דיה וניל) ישינה עצה לשוכר מקום באופן שלא יובל המשביר והשובר לחזור בהם, כגון שם יחוירו בהם ישלמו כס, ולא תהיה השבירות מגבלת בזמן אלא יתנו שכילים הקחל להישאר באorts מקום עד גמר הבניין, שבבי האי גוזנא אין חש שם יתרשלו במבנה, שהרי גם שכירות המקומות תימשך כאורך הבניה.

[משנה ב ס"ק מא]

וzenin שם שפַּטְבָּשׁ שְׂגָעָנֵשׁ בְּזָה סְרִבָּה¹¹.

(8) וראה שם שתלה את מיתת בנו בבר מעל בית הכנסת. ובוגד חומרת הדבר כח השעה"צ (ס"ק בב) בשם, שדבר המאוס מפסיק את הרפילה של בית הכנסת עלולות לשלמים, וכותב השעה"צ שאין הכרה לסברתו, ושנהגו העלים להקל שלא דבריו.

[שעה"צ ס"ק בב]

ומה שהביא פַּמְּקָעֵן לְהַזְּמָן נֶה, יְשַׁ לְמַלְקָעֵן¹².

(9) שבtab הני' לחדוח בן מדרורי השיע' לעיל (ס"י נה סי' ב) שהרואה לעונת לקישיש או לדושה, יכול לעוניות אף אם נמצא בבית אחר, ובולד שלא יפסיק בינוים דבר עטיף, כיון שאין יש הפסק בינו לשכינה, ואין השמנה שורה היכן שהוא מנצח. ואם כן גם טינע שמנציא מעל בית הכנסת, מפסיק הרפילה מעלוות.

ומה שכותב השעה"צ שיש לחלק בין הדינים, ראה שרota ארין צבי (ס"י לא) ושווית שבט הלח (ח"א סי' ב) שביאו, שדרור מואס חזא ריך.

במהריה המבולת בין העונה בין המהbolות שלא יוביל להערכם עמהם מחמת שאין השכינה שורה שם, אבל אין ראייה מכאן שדבר מואס מונע מהתפילה עלולות לעוללה. והויסיף בשורת ארין צבי (שב).

שמנין שהתפילה עלולה השימימה ודלא דרך התקווה שימוש ראייה.

[משנה ב ס"ק מב]

לשכוב עליין, ומכל מקום שומר נפשו ירתק מוקם¹³, ובפרט בעקבות שהיא גער סהכללו¹⁴.

(10) ובוחור הדרבר כתב הבנתה הגודלה (טוף סי' זה), שראיה שבלו מז שהשתמש בעליה שעלה גובי בית המדרש לא הצליח, מהם שירדו מנטסים, ומהם שמות, ומהם שלא וטו להיבנות (וראה גם ספר חסידים (ס"י תטיב-תתיג) שarter דין, והביא מעשה באחד שמת בענן חומה, והוא שם בחורות ברית שלם להחידא שתמה על שלא הוכירחו הטיז והבנתה הגודלה).

ועל בן הרר מעל בית הכנסת, רעה הגרשוי או שערבר (הlibcot שלמה חפלח פיט סי' ג) שיקבע את חור השינה בצדיה האחר של הדירה שלא מעל בית הכנסת, ובמקום המסתון כנגד ארין הקודש או כנגד עמדיו, לא ישמש שם כלל וישאיר אותו תק. והויסיף קיבטסקי (קריניא דאייראה ח"ב מכתב פו) כתוב, שבURITYות גדולות שנגנו להקל בזה הוא בכלל מה שאמוח חול' הדיאדנא דורשו ביה ובבים שומר פתאים ה", וראה גם בשורת אבני מור (אוריח סי' לב סי' ב) שכתוב שעמדו שלא נוהגים בדעת הטיז במקומות הגדולים, שאר אמשר להשיג שם מקום להחפטל אם יצטרכו לזרקן שלא יהיה בית דירה לעוללה, וראה מה שכתבנו לעיל סי' לט.

(11) וכן בחצר שלפני בית הכנסת, אם היא פתוחה אל מול ארין הקודש, כתב ל�מן (ס"י קדר סי' ג) שיש להחמיר שלא לנוהג שם קלות ראש אף על פי שהמקום הוא חול, הוואיל והוא מזון כנגד הקודש יש בו זלול.

סימן קנב

שלא לסתור שום בית-הכנסת

[משנה ב ס"ק ב]

אפליה אם סותרו כדי לבנות אמר במקומו או בעקבות אחריו.

(1) כלומר שרצה להשתמש באבנים של בית הכנסת הישן כדי לבנות את החדש (ב"ח), וראה להלן (ס"ק ז) שאף בשוחצת להשלם את הבניין החדרש באבני הישן, אסור.

החלבות בית הכנסת סימן קנא קנב

(mb) לשכבר (cn) [ענו] עלייו (פסקין מהר"א מהר"ז וויל);

קנָב שֶׁלֹּא לְסִתְרֵר שָׁוֵם בַּיּוֹתְרַהֲפָנֵסָת, וּכְזֶה סְעִיף אֶחָד:

א *אין סותרים (ה) (א) בית-הנבסת (ב) קרי לננות (ג) בית-הכנסת אחר, שמא יארע להם (ד) אנט בתרא א מהנה כו ובקא

שער תשובה

[כג] עליי. עבדה ט. אזין בקשונת פאַיְינָהּ רֵזֶם ען דשאָפָע אַהֲרֹן לִישָׁן בְּצָלָמָה שׁעָגָג בהכער, אַבְלָא בְּפָקָד שׁעָגָג הַקְּרִיבָל (וְלֹא הַקְּרִיב שְׁלָמָם כְּסָרִיךְ) אָסָר לִישָׁן אָוֶן לְפָנֵיכְן בְּלִילְאַחֲרָיו שָׁם. וְמוּשָׁב אַבְשָׁלָמָאָרוּם סָקָר בְּפָנֵס נָאָה, עַזְכְּרִי שְׁקָפֶד אַחֲרָה הַנְּפָסָה מִקְדָּשׁ נְזָחָה בְּהַבְּרִי, אָךְ מִצְ מִסְקִים שְׁהַבְּנָה מִשְׁׂגָּלִי הוּא אַחֲרָה הַנְּפָסָה אַנְצָה, אַנְצָה, וְעַזְכְּרִי שְׁאַלְמָאָנוּס בְּשָׁם מִסְרָרִי גָּאָה, וְבָאָתָה שָׁם קְמָבָאָסָר, אַנְצָה אַנְצָה, אַנְצָה, וְעַזְכְּרִי שְׁאַלְמָאָנוּס בְּשָׁם מִסְרָרִי גָּאָה, וְבָאָתָה שָׁם קְמָבָאָסָר, וְזַקְנָתָן שְׁפָרְבָּר בְּהַכְּרִיכָּה, אָהָה מִקְרָבָהָט סָלָק זָהָר קְפָזָה אַצְתָּא קְאָנוֹה לְבָרָר, אַנְצָה, וְעַזְכְּרִי שְׁפָרְבָּר סְפִּין קְדָם סָקָר בְּשָׁם מִסְרָרִי גָּאָה. וְעַזְכְּרִי שְׁאַלְמָאָנוּס חַיְבָאָסָר, אַנְצָה, אַנְצָה, בְּשָׁם בְּצָלָמָה גְּדוּלָה, עַזְכְּרִי שָׁמֶן :

* אין סותרים וכו'. והוא סדין אם רוחה למכה ולקח אסורה בדעתך
דאכדר קום שענין קאפנות. אין מחייב סאמידון⁽⁵⁾: * שלא בקבני
סבחר. אין במלשנה ברונה מה שכתבנו בשם ש"ז ואגדא-אברם. ומהו יש
הרבה אחרונים שכתבו בשם הש"ז לדיין⁽⁶⁾, ורבה פון מהירין בספקן
אברם. ולאוניש דעתך, אפרוי ובסתור על-מינות לבנות, אבל עליון לייא
אשכנאי דאורוּם, כי אם שמשש הכתבים שמא ישבו אפרוי ולא יבנו,
ואפרוי דלאסטרה לא עזינו למי מדוראותים שיחמורי בדורא בנה. כמו
שאפוריך הש"ז למקרא"ע אין ראייה, אבל ניתן לה לומר דברת-הנחתת
שאיתן אכל קיטא או של טניא מקריב בתרת-הנחתת קבוץ, ואפרות. מצינו
לרביה וראשונים שפקולין בקהיא בענין זה, והוא הרמב"ז שתווא באחרין⁽⁷⁾
בקגלה, והבאיו קרב"א לא בקון בקנין סעיף ז בתק"ה, ובכו' שפתוב הח"ז,
ולשון זו הובא בסוכן באשפלו נאך דהנפנ' אברם ישב זה קבוץ-קען צו.
אבל פשטו לשלשנה מעטם הדעת, וכן באלה רביה מוכיח דסבירא לה לדעת
קרב"ז א' להשיז, וכן מוכח בבאראר קברא"ש שם וכאלה, וכן שרשב"א ומונזר
יוסף והותפות כברא לאו בקהיא להקל בראבא ברכנשטא אחרת קבע
בעיר, וכן גדרין דעת האגדה במו' שחתוב באלה ובנה, וכן מונדרי מושמע
גדרין דסבירא לה כי מדברת "שפא יונישלו וניכראו עוזדים כלא בית-
הפשטה", משמעו רסביבא לה גדרין להקל בראבא ברכנשטא קבוץ, ש抬起头
אין לתהממיר בעיטה. אף כל זה דזקא אב בתי-הפשטה הקבוע יש קוקום לכלם
בקבואה להחפהל, דאי לאו כי נראה דילכלי עלטנא אסורה): * בוגים צאדור
תחלה. עין מה שתקבצט בקנישא בדורא ררכז שאגבורו רלה, הדעתם: דאי
לאו כי אדרון מישען לפשיטותא, שיבוא שיבוא לפידון שבויים. כן מוכיח
בקבאה-בזירה שם בסוגריא וראמר: אי כי פי בננו נמי, ומשיין: דראט
דאינשי לא מזוני, ומישען דראט שאטורי דשים דירה עלייה. אבל קודם
סידען לא פשיטותא, וכן מזון בומכט פון ח פהלהות טהנות עניות,
והבאיו דהנחרר לאפון ביטון קנג סעיף יג, דורך פשיגר הベンן אין
לפקרו לפידון שבויים. אוקזורו להא הוא מפוזיא וזה, ובמיא מאוקץ דעד
שנזכר דבנין אסורה לסתור דחישין לשיעוטה נאך שהפנק אברם לאפון
קבוץ-קען לב קמבל גרא אחרת בראב"ס. הקצת התוא במו' שתקבצט
המחרב. וכן הוא בקמ"ז וכילבו שתקבצט כל לשון קרב"ס בנה קהעטינו
בגנטה המחרב. וברמ"ב רפוס אקסטרדים גדרין גאנרא במו' שתקבצט
המחרב, וכן דעת הש"ז בזורה-הדעיה סיון ריב זוקא בשערם. וכן משמע
שם בטוטנות דבר הפתחל אי כי, וכן בשיטה מקבצת בעש' עליות הרכנן
וינה, עד שצברו איכא למחש, וכן מוכח פשותות דה"ס במלשנה כו' עמוד ב
בעבאי זכרי בר אבא, עין שם. וכן איני במאיר בקהיא וזה לשונו: אבל
זה את התרשה ולא השלים קרונה עדין וקשו קורות ולובנים, ורוחה
לקסיד קוות של זו רבי' לרשות על זו, ואני רשי, עד כאן לשונו. והאקטוי

שער הצעיר

(ככ') אף דלפי טעם תע"ג, שזכר זה איננו מופיע הקפלה לעלות למקלה, שיד גם באה, אבל במאמת ערך קבועו איזה מקורת כלל, ומה שהביא ספק לדין משפטין נה, ול' [תזכוקה](#)⁶⁹. וכן עפ"ז בריך לתקל בזה: (כג) מגן אקרחים: (כד) ונבע משתוכת אפרת-הדור: (ה) פרומידים: (ו) מאידי מגלה: (ז) רמב"ם, ומוקורי מפעשה דהוורום (כח' ר' ו מגברא דרמי בר אבא בגאליה כו: (ח) קרמיה מבנן וחדרוור, ולקלא דעתה דש"ס שם דאסור אי לאו דקוני בה פיריא:

(ב) מארזי שם: (1) כל קפוקים; (2) חוספות רעליזה הרבענו יונה;

באר היטוב

(ט') אללו. ומ"מ שומר ונשׁוּן גדריק אזה, כנה"ג. וכפב ט'ו: במלודיה
סידני זר בק' גנאנא למעלה ספְּתָחִתְהַנְּסָתֶה בְּבֵיתִיםְמֹרְשִׁי וְגַאנְשָׁטִי סְדָה
בְּבֵיתִים וּמְלֻחִים בְּזִהְבָּה:

(ג') בהכ"נ. ואעלו יש לחים שני בהכ"נ אסור, מ"א. וטע"ז מחייב אם יש לחים בהכ"נ אחרית, ע"ש, וכן ברק"א ס"י קנג ס"ו וען ע"ח: (3) סותרים. וזה

אפלו בקריםם שרי, וכל העוזם מרים בין שבען ל'ח'ם בהכ'ן אחותה, ס"א:
שפתה: שפתל בהכ'ן מבחן פקרשה בהכ'ן שלא להשפט ושלח

משנה ברורה

[ט'ז], רצין שם שביב שגונש בוה קרבחה⁶⁸). ומה שפונגן בימים
בעזרות ששורין בפי-קנויות למן בטיבים פחתים, ולפולה
בון ביתדרינה שפוצץ שם תינוקות ורבב כאוס, (כ) אפסר
משום שהיה לנון לא היישן זהה: (מ) לא שב עליון, ומכל
מקום שמור נשׂו (כ) ירחק מקסם⁶⁹, (ד) ובפרט במקום שהוא
נוגן היכילל⁷⁰:

א) **בית-הכנסת.** וזהו הדין (ט) בית-הקדש, ובין של
חויר (כ) או של ובים: **(ב)** בdry לכנסות וכו', רוזה לומר:
לא מבעניא אם אין דעתו לבנותו אמר-ך כל דאסור, אלא
אפללו אם סתום בdry לבנות אחר (ג) במקומו או במקום אחר
דאסור, (ד) ואפלו אם דעתו לבנותו עפה בגל פאר ופי:
(ג) בית-הכנסת אחר. וזהו דין לעשות מטה בית-הקדש נפי
אසיר א-עיל-בי' שערךתו גדרה יומר [בדלקון בסימן קג] פעער
או, ומחייב טעםם ופסם. כאמור ה-ארכויים, דהיינו פרון בששבית
הכנסת משפטת להם רק לזמן וודעתם לשכל אחר-ך במקום
אחר, אסור לפלק את עצם מקומם הראשון עד שישברו תחוללה
מקום אחר: **(ד)** אונס וכו'. ואפללו אם קיו כבר הפעות גבויים
לצורך כל שבנן וכוחים בdry נפאי, ואפללו הארכויים והקורות וכל
ארכוי הבנין מוכנים, אפללו הקב' אסורה, דלא מאפרמי להו פניזון
שבויים ונגבוי להו] גמראן: **(ה)** שלא יבנו האחר. וכןאו
(ו) עומדין בלא בית-הכנסת. **(ו)** ואפללו אייא להו דוכחה לצולמי
באיזה מקום. נמי אסורה. ויחיכא דאייא עוד בית-הכנסת קבור
בעיר שכילולים לחתפלו שם בלם, הטז' מתיה, ומקגן-אברהם
אוסר בכל גואנאי]. ועין בפירוש הילכה: **(ו)** בונים לאחר תחלה.
הינו, שוגדים אותו בלה. **(ו)** ואף שלא התרבלו עדין בה, מקר
לסתור הינשה. דוח ליפא לממש דלא אטרמי להו שום דבר
מצואה וונבני בית-הכנסת^ט, בdry בסימן קג פעער ייג':
(ו) ואמර-ך סותרים. כתוב המקגן-אברהם בשם המשאות-בן-מיין,
דאפללו קיה הבית-הכנסת של ברקים. דמבר לאפין בסימן קג
פעער ז דצחשי עיר אין יכולין לאקרו בשום גואנאי, רמאמה
בנאהיו אדעתא דכל עלא, ושפא יש אחדר בקעולם דלא נימא לה
במקבילה זו, הקא שרוי, דמסתמא כל הטעלים קריצים לזה פין שבנו

(ככ') אף דלפי טעם תע"ג, שזכר זה איננו מופיע הקפלה לעלות למקלה, שיד גם באה, אבל במאמת ערך קבועו איזה מקורת כלל, ומה שהביא ספק לדין משפטין נה, ול' [תזכוקה](#)⁶⁹. וכן עפ"ז בריך לתקל בזה: (כג) מגן אקרחים: (כד) ונבע משתוכת אפרת-הדור: (ה) פרומידים: (ו) מאידי מגלה: (ז) רמב"ם, ומוקורי מפעשה דהוורום (כח' ר' ו מגברא דרמי בר אבא בגאליה כו: (ח) קרמיה מבנן וחדרוור, ולקלא דעתה דש"ס שם דאסור אי לאו דקוני בה פיריא:

Digitized by srujanika@gmail.com

הַלְבּוֹת בֵּית הַכְּנֶסֶת סִימָן קָנְבָּ

(יב) אסמן עוזה על מנת לבנות (מדיני פרק ב' העץ):

בָּאָר הַגּוֹלָה

באר היטב

- (א) דיבא. דהינו שbowin מחלוקת בפדרה באה"כ סופרין קראשווין
 (ב) קינשטיין. ב"ח וט"ז פקודה: בזאניך אקסום צ'לויו שרי. וכו' א"א תפ"ת זבאל
 (ג) אסורה. ע"ש: (ד) לאחר. ובڌڌڳ נڪارا مڪداش نڪوم وام نڪ אڊو
 (ה) עיבר בלאו, ע"כ יושן לזר באוּוֹן שעושני דר שקוּרַי שטערערן.
 (ו) יונישן גמא בפדר שילל לומזוק שם עליזי און אוֹתוֹ דר, לאו שער
 (ז) פולצן מן טפנוב זוקא דורך מהקמה אסורה, וכן מוכחה דקיי פְּהָרָם פ' ראה
 (ח) קינשטיין על חוקית השם, קניין מסות ריש לופר בענינו שיש צוך לפתקן, ואם
 (ט) מוגזם, ע"ש, עין במחרא"מ פאודא"מ ס"כ כה:

משנה ברורה

לולם ביהדות אונת פה זה: (ח) דינא ה'י. שאין סותרין
ספחה, אלא בונין המקדש בצד כישן ואמריך סותרין קשין.
בעזין באור בלאה: (ט) אבל אם תרבו וכו'. והוא פדין בשוגר
טפלות שלא יתפללו עוד באיזו בית-הכנסת, ומפני הנגע
להשתדל [אי']. במת בעז' מפעשה בעדר אשת שקי יהודים
קבריהם חוץ לחומה, ואמרות: אין לך קירא גדרה
קברית-הכנסת לבדו חוץ לחומה, ואמרות: אין לך קירא גדרה
מגוז. והפרטי לסתור אוטה כדי לבנוה מוק בחומה, וסופה
לבנות בית-הכנסת טהרה. ויטלו אמריך קאנטים מן פישגה
ככני עצמו הוא ולא קאי איסרכוי סודומי, דאו בודאי מפער
לסתרו ולבנות מפער את הבניין טהר. אלא אריש הסעף קאי
דרובית-הכנסת קישן הוא שלם. וקמירות שכבר התחילה בנין
וחדרשו וחסרו לו אנים להשלים הבניין, ורוצה לשטר פישן כדי
ללהשלים החדרש, והוא משמען לנו דאפלו בכהאי גונא שאין
סתירתו של זה אלא לבינו של זה. (ט) אבל כי חישין שפא
אראע לו אנס ולא שלמים. ועל כן אסור אפילו באפקה דיבחא
לצלולין, וכמו שתבנו לעיל בירית הסימן: (יא) ואסור לשטר
דכבר. דכוי פנותן אבן מן ההיכל ואסורה. מושם ענאמר "את
שנתקומם מתצון גו", לא מעשנו כן לה' אללהם¹⁸. ורואה לנו
רבנית-המקdash גמ' נקרא מקדש מעת¹⁹. ואפוקי לפנות
ולשבר כל-ידיך, או לעקרו דבר קהיר כמו אבן מומכת,
(ט) ואפוקי לפנות קכל-ידיך והפסלון וכורובה מבית-הכנסת, אף
אללא בנן. ואוthon שפוקאי ור' בכתל בית-המקדש. וטעונים גמא
בקטל שוויל לפסוק שם על-ידי עץ אותו דר. (ט) ובכ
מהאהרוניים מלילן בורה²⁰, רלא כת' ז'ו:

שער האזרען

(ל) קגנ-אךרכטס וט'ו. ובבר דארכטט בבאור הלהקה לעיל דען חטבו ספה נאשיטות בעדרה ואפללו בהזח קולשין לפלשיירטה, וכן איזאָה גס ברילטַבָּא בעדרה. וועלא קהַבְּתִּיחַ, ומעה שפלה וברזי באנחותה אשיַּׁה שְׂבָּר זְרָעָג, הקמען באור רעד ומאנו זאה פוקק בעדרי קאנֶדְּאָמָּר מושן אללוין, מה שאןן גן לירגן, וכמו שבתב החטַבְּן מגנֶדְּבָּטָן: (ט) עין באָוָרְדָּלְכָּה זְהָאָה גְּבָּעָן כליל בידְרָהְבָּקָה שֵׁיךְ באָסָרָו: (ט') אליה רבָּה מְפָהְבָּדְרָה וְבִתְּאָמָּרָה, דְּהָא הוֹא לאַלְגָּרָה:

פרק 1: עמדות לדוחות מס' 1

בָּאָר הַגּוֹלָה 68

בבכתיו קפין למלון. וען בלבשתו ניש טיפון זו אם בהכתיו קפשהת מונען אסורה לעטוף
ידי שיטחו אכלה פוחלה, וכמכו באיד, [א] לאטר. עתהו, וען פלזרית בודהא ברם
הקליך יודע כיש בענין זו, ורבב במכחבר שם ויעקבות: בנות טינות טבכובו: שאון
אתהין לשלוחין רגע קדשין, ועל עד ספיקו טוב לאכבר לאיזים לפקהו ובעד סקעים
יקחו פרדשים, עין שם:

שער תשובה

ונכבר, טיז סי' קנא [יבס], אליה נעה הביא ואלוות להתייר, דקה כתוב הרקומות
שנפרש דברי רשי': וכי מעליה על דעתך ישישראל נולצץ מונצץ כי, קה דלא
איתא דאסור בנהיגא אפ לזרר איכ מאיר פריד ע

אוצר הלכה

בקבל זה, לאפוקי מפלצות קב"ה דבשמע שדעתו לחקל בשכבר התהילין
ובבנין סדר' וואב וזכא לצלמי ולתקא. רפקט איבא למושך לשניינועה
רכבל: * פינא כי. עין במלשנה ברורה. והנה בפרק' משלשה השתקין דין זה
מן המרבאים נזקינו. וקצת פלא על קרייז לאן תקציב כל רוחה' ובו
דרש מעסנו להפקה. והזא רוחזה להרחבתו זאי אפשר בלבד שטח הベンין
דרשי ללחוץ. שאון דרכו כן בחבורי בכל מקומות עלולא דמסתירינה הנה אמיא
וההלו' שורות יש ברכבי קרייז בנתן. והוא דוכן להרחבתו זאי לירית אחר
פה כת' לאלטרא. עין שם, ולפי זה ארכא, יקי זכריו משלש ררבנן' דזה
ומואה לתהילא ושני, וכדרכו קרייז בכל טקים לסתם זכריה' רלא'ש רבנן.
אפשרש דליךיא לא פלאי כל קרב'ם וכלה'ש, דכפת' קרב'ם ריך בזנו
בדראפער בלוא הци, אבל בשפרבר'האגות גען ניכבל איז כל קמחפלין שם,
אי אפשר לרנקן אלאי-אמ'ין וויזו מחילה כל סגן רישען, וההוא גען
קייעא דשרי רבנן וברצעת קרא'ש זומאצוי שוגם כפררגאדים האיז געהן.
אתה זמאנן שמאב'ץ' ח'ב' פילון קע קעטם שם געפין זלמהחיבו אסוח, זדרבי
סדורמאם, ומישמע שם איז דבל גויז איזור פצענותו לשון קרב'ם: * אבל
אם חרבו יסודתו וכו'. עין בריט'א קאגה כו שכב, ואפלו זו ביה
קייעא איין שרלי לסחו אלא מדעת דארגעסן⁽¹¹⁾: * סותרים וכו'. קני אפלו
בריליאן זוכא לאצלוי קעט שייבנו קרען, בן מוכחה מדעת קרא'ה שהבאיו
בשבמו דמגעה דחוירודס מקריך ליאן דוכחא לאצלוי, ואפלו כי משלש החפרא
הצפער מושום וקייעא חזי בה: * ואסור לסתור וכו'. עין במלשנה ברורה
מה שבטננו בכם נפחר'ם פאזה. והנה בפרק' קרב'ם בין מדריב' מחד'ם
דרונא גברך שחוא מחרבר מפלש, ולזה הגשה צלי' מטהשל בעצי קרא'ש
בקבאהר במחלוקת בכ דלקה מ"לא משנון פון", עין שם, גזתק בז' זאכיה
לעוצמי לא עלה על דעת מה'ר"ם פעלט לזרן כן, דאסמן' לפני זה, הפלבר
קליל' שורת בפקדש זיך משתקה לא עיבור בלואו ער, זהה וזה אידי אינן, וגם
הנוקרים זיה ממי בטלש, קרא'ה בעבורה רוחה[...] איזו וקסיל' אלהים על
אליהיכם", ומוחך רעל דבר קדר'ה, בן מטלטל בן מהבר, אסור להשווון;
אליא' כנעת המה'ר"ם הוא על מה שפאלו מטענו על ענן פורי הסקליל'ין
ונמלים מכית'ה'גנט, אם הוא בכלל חיציה לך מכת'ה'גנט. לעל זה
ההשבר ובונצה הוא דוקא בפרק' קדר'ה, ריצה לעמר, בגין שעב'לים איזט
אונח'רים לחי'ה'גנט אלא קרי דבר בפ' עזני, יקסיל'ו אין נשקה ח'ל'

כפיו נקבעה גם במתוך שמות נסיך און מקולג'ן, לא שיד בז'ה שם במתוך: * ר' בר מנייה קייל פירדנברגסט. והוא מרים כל קלי פירדנברגסט¹³, ודינט גס-פֿן קְלִיטַה-פֶּקְהָה, בירושלמי פרק יא מהלכות פסלה בלה טר, ומפרקא דראן לרען זה ומכו שפטקי לפלין: * אלע-אלס-הן עשו געל קנט לבנות. ווא ובמבדיל דפסוך לפטרו בישן אמר שר שעתה החדר, סמס שאי, שסנה רצום מלחמה לאחריו לומודת להנקן קפנד, אלא שרבנן אפריו איז זה משום פשיעותה, ומכונן דמקש בנוויא אפנין זה שיקפה רוחן לחוала בגיןן קפנד¹⁴, ולפקך לא גרעם עם עמה מסופר על-לכנת לבנות ושרו¹⁵:

שער האין
 (ל) מוגדרותם וט'ז. ובכבר קאראקי בבאור הילכה לceil דכן חצוב כפה ואשותים בהדי לאפלו בזה חרישין לפשייעתא, וכן איזה גם בריטב"א בעניא. רולא בקה"ח, ומה פשלה ורקרי בקהוות אשרי אור זרע, המוץ באור רעד גוף ונאזה תחוא פוקן קאראדאל ממשום צלוני, מה שאין כן לרין, כמו שבתב הטז' ומגדבדט: (ט) עין באהרלהך זדווא הצען כליב ייחד-הפקה שיד באפור: (ט) אלה רבתה ומיפה-הירדה בכתה-מאדי, דהה הו לא נזכר: